

Οι Γερμανικοί βομβαρδισμοί βρετανικών πόλεων που ξεκίνησαν το φθινόπωρο του '40, ως εισαγωγή του σχεδίου «θαλάσσιος Λέων» το οποίο απέβλεπε στην εισβολή και κατάκτηση των βρετανικών νήσων από τις Γερμανικές δυνάμεις, μπορεί να καταχωρηθεί ως η πρώτη επισταμένη, μαζική, εγκληματική ενέργεια εναντίον του άμαχου πληθυσμού. Δεν είχε να κάνει με στρατιωτικούς στόχους, αλλά με την τρομοκράτηση των αμάχων ώστε να διαλυθεί το ηθικό τους και καμφθεί κάθε επιθυμία αντίστασης στην επικείμενη εισβολή.

Το ηθικό των Βρετανών δοκιμάστηκε μα δεν κάμφθηκε, παρά το γεγονός ότι, πέρα από αμέτρητα κτίρια που κατέρρευσαν, 44.652 άμαχοι πολίτες εκ των οποίων 5.626 παιδιά

έχασαν τη ζωή τους ανάμεσα σε ερείπια, και άλλοι 52.370 τραυματίστηκαν. Η απόβαση δεν έγινε ποτέ και οι Γερμανοί επέλεξαν το επόμενο λάθος τους, τα επόμενα μαζικά εγκλήματα πολέμου, με την εισβολή στην Σοβιετική Ένωση που θα κρινόταν μοιραία για τις επιδιώξεις τους.

Όταν πια η έκβαση του πολέμου είχε κριθεί και ήταν μόνο θέμα χρόνου του πότε θα αναγκαζόταν η Γερμανία σε μια άνευ όρων συνθηκολόγηση, οι συμμαχικές δυνάμεις πραγματοποίησαν αεροπορικές βομβιστικές επιδρομές από τις 13 έως τις 15 Φεβρουαρίου του 1945 στη Δρέσδη.

Το αποτέλεσμα των 2.659 τόνων εμπρηστικών βομβών από τα βρετανικά και 4.441 τόνων από τα αμερικανικά αεροπλάνα που έπεσαν πάνω στην Γερμανική πόλη ήταν ένα σύνολο σχεδόν 22.000 άμαχων νεκρών οι περισσότεροι των οποίων απανθρακώθηκαν λόγω υψηλών θερμοκρασιών που αναπτύχθηκαν ή έχασαν τη ζωή του από ασφυξία, λόγω πολύ υψηλής παρουσίας [μονοξειδίου του άνθρακα](#).

Ας σημειωθεί ότι 6.865 σοροί νεκρών άμαχων αποτεφρώθηκαν στην κεντρική πλατεία Altmarkt, ώστε να αποφευχθεί επιδημία.

Η ερμηνεία που εύλογα αναδύθηκε για τους βομβαρδισμούς πάνω σε ουσιαστικά απροστάτευτες γερμανικές πόλεις ήταν πως αποτελούσε μια εκδικητική πράξη, για τις συμφορές που είχε προκαλέσει η Luftwaffe στην Μ. Βρετανία, αλλά και μια απόπειρα συλλογικής τιμωρίας του γερμανικού λαού, που έδειξε αδικαιολόγητη πίστη στον δικτάτορά του.

Αυτά τότε, στη δύνη του Β' Π.Π. Ακολουθώντας, σε έναν πλανήτη που δεν έδειξε ιδιαίτερη σύνεση, ούτε φάνηκε να αντιλήφθηκε τα μηνύματα των δεκάδων εκατομμυρίων νεκρών της σύρραξης, δημιουργήθηκαν πολλές τοπικές εστίες ένοπλων συγκρούσεων, αρκετές με ιδιαίτερη ένταση ή έμμεση εμπλοκή των δυο δυνάμεων που συνέθεταν τον όρο «ψυχρός πόλεμος», ενώ τον Οκτώβριο του '62 φθάσαμε κοντά σε μια πυρηνική σύγκρουση.

Το ίδιο απερίσκεπτα, δίχως ίχνος συμπόνιας ή ανθρωπιάς συνέχισε να αντιμετωπίζεται ο άμαχος πληθυσμός. Τα όσα συμβαίνουν στη λωρίδα της Γάζας το επιβεβαιώνουν. Η δε προπαγάνδα που ασκείται με τρόπους επιπόλαιους, ενώ ακόμα πιο επιπόλαιες, πιο επικίνδυνες και ύποπτες είναι οι κραυγές όσων δεν κατέχουν τα θέματα, ή έτι χειρότεροι αποδεικνύονται οι χειρισμοί όσων κατέχουν εξουσία που συχνά ενεργούν ενάντια σε κάθε έννοια δικαίου, υπέρ των τάδε ή δείνα συμφερόντων επιτείνοντας το ήδη οξύτατο πρόβλημα.

Στρατιές προσφύγων δημιουργούνται, το χάσμα ανάμεσα σε ευημερούσες και βυθισμένες στη δυστυχία κοινωνίες μεγαλώνει, απελπισμένοι νέοι πρόθυμοι να πεθάνουν συστρατεύονται κάτω από κακοποιημένες, φανατισμένες ερμηνείες θρησκευτικών δογμάτων και το μίσος, ο φόβος, ο διαχωρισμός απλώνεται σαν την πιο επικίνδυνη πανδημία.

Ταυτόχρονα μπαίνουν στο ζύγι μη συγκρίσιμα γεγονότα με στόχο τον προσεταιρισμό της κοινής γνώμης, την διαστρέβλωση της πραγματικότητας, την διατράνωση του μίσους. Μερικές χιλιάδες χρόνια πολιτισμού, δεν έχουν προσθέσει ισχυρά θεμέλια για ειρηνικές διευθετήσεις προβλημάτων. Αντιθέτως η ένταση της βίας και η ευκολία της ένοπλης σύγκρουσης δημιουργούν ολοένα και μεγαλύτερα αδιέξοδα.

Για κάποιους που κινούν τα νήματα και παίρνουν αποφάσεις, η ελάχιστη απόπειρα να αντιληφθούν τι σημαίνει αντικρίζω νεκρό το παιδί μου στα ερείπια ενός βομβαρδισμού, ή μαζεύω όλο το βίος μου σε ένα σάκο, εγκαταλείποντας σπίτι και πατρίδα βαδίζοντας κάπου που δεν ξέρω, κάπου που δεν με θέλουν, ίσως αποβεί χρήσιμη, για τις τύχες εκατομμυρίων ψυχών και κατ' επέκταση όλου του κόσμου.

Μέχρι να σταματήσουμε να μετράμε πτώματα παιδιών σε ερείπια, μέχρι να καταφέρουμε να μην διώχνουμε βίαια και μαζικά, άμαχους πολίτες από τις εστίες τους και μέχρι να σταματήσουμε να κατασκευάζουμε αδιάλλακτους ζωσμένους με εκρηκτικά, έτοιμους να συμπαρασύρουν αθώους σε εκατόμβες, θα βρισκόμαστε σε ένα Μεσαίωνα πλήρη από οργή, γεμάτο με όπλα υπέρτατης καταστροφής, σε ένα περιβάλλον τυφλού φανατισμού.

Δεν ήταν αυτό που ονειρεύτηκαν οι κοινωνίες μέσα στα χαλάσματα το Coventry και τις μαζικές καύσεις των νεκρών στη

Dresden

.